REBÎ’ BİN SABİH

Hadîs âlimlerinden. Künyesi Ebû Bekr’dir. Ebû Hafs Basrî’de denilmiştir. 160 (m. 776) senesinde vefât etmiştir. Sünen-i Tirmizî’de, Sünen-i İbni Mâce’de ve Sahîh-i Buhârî’nin ta’likatlarında rivâyetleri yer almıştır. Hadîs-i şerîf işitip, rivâyet ettiği zâtlar Hasan-ı Basrî, Humeyd-üt-tavîl, Yezîd Rekkâşî, Ebû Zübeyr, Ebû Gâlib, Sabit el-Benânî, Mücâhid bin Cebr (r.aleyhim) ve diğer hadîs âlimleridir. Kendisinden hadîs-i şerîf işitip rivâyet edenler; Süfyân-ı Sevrî, İbni Mübârek, İbni Mehdî, Vekî’ bin Cerrah (r.aleyhim) ve diğer âlimlerdir.

Rebî’ bin Sabîh’in ilim alıp, kendisinden hadîs-i şerîf rivâyet ettiği meşhûr âlimlerden biri de Hasan-ı Basrî’dir (radıyallahü anh). O, Hasan-ı Basrî’den şöyle nakleder: Biz bir defasında Hasan-ı Basrî’ye bize va’zu nasîhatte bulun dedik. Bunun üzerine şöyle buyurdu: “Şüphesiz sıhhatli olanınız hastalanır, genç olanınız ihtiyârlar, ihtiyârlayan da ölür. Akıbet dediğim gibi değil midir? Yarın rûh bedenden ayrılmayacak mı? İnsan malından mülkünden ayrılıp, kefene sarılmayacak mı? Yarın mezar çukuruna terk edilmiyecek mi? Bir gün ölüp gidince, kendileri için çalışıp sıkıntıya düştüğü kimseler onu unutur, sevgisi kalblerden silinir. Ey insanoğlu! Ölüm sana yaklaşmaktadır. Fakat sen geleni görmüyorsun? Gidişin bir ziyâret gidişi değil, geri gelmeyeceksin. Yakında konuşamaz olacaksın, ölüp gidince artık bir dost olarak bilinmeyeceksin. Çağrılırsın, cevap veremezsin, duyarsın akıl erdiremezsin. Beldeler harab oldu. Kabileler dağıldı. Evlâdlar yetim kaldı. Gözlerin akdı. Nefsinle baş başa kaldın. Dişlerin kenetlendi. Dizlerinin bağı çözüldü. Evlâtların başkalarının yanında garip kaldı.”

Rebî’ bin Sabîh’in rivâyet ettiği hadîs-i şerîflerden ba’zıları şunlardır:

> **“Ezan okunduğu zaman, semânın kapıları açılır, duâlar kabûl olunur.”**
>
> **“Bir kadın beş vakit namazını kılarsa, Ramazan orucunu tutarsa, namusunu korursa ve kocasına itaat ederse Cennete dilediği kapıdan girer.”**
>
> **“Kimin maksadı âhıret ise Allahü teâlâ zenginliği onun kalbine koyar, dağınıklığını giderir. Kimin maksadı dünyâyı istemek ise Allahü teâlâ onu fakîrliğe düşürür. İşleri dağınık olur ve ancak kaderinde yazılı olana kavuşur.”**

"Cennet halkı, Cennete yerleştikten sonra, dünyâda dost olanlar birbirini görüp konuşmak arzu ederler. Bu sırada her ikisinin de üzerlerinde oturdukları tahtlar harekete geçer, biri gider ve diğeri gelirken yolda buluşur, sohbet ederler. "Falan gün falan yer de yaptıklarımızı hatırlar mısın?" şeklinde konuşur. Orada duâ ettikde Allahü teâlâ bizleri mağfiret etti, derler."

---

1) El-A'lâm cild-3, sh. 15
2) Mu'cem-ül-müellifîn cild-4, sh. 151
3) Hilyet-ül-evliyâ cild-6, sh. 304
4) Tehzîb-üt-tehzîb cild-3, sh. 247
5) Mîzân-ül-i'tidâl cild-2, sh. 41

www.ehlisunnetbuyukleri.com